

COL.LABORACIÓ

RECORDANT ABANS D'AHIR

Els nostres cossos estaven junts. Feia molta estona que l'abraç perdurava, i semblava que res pogués trencar-lo. La consciència del que havia de succeir en els propers moments pesava, i feia que el nostre silenci fos encara més insultant. El ritme de la vida semblava augmentar en aquells moments, que sabiem eren els darrers. Sentia com la sang em frapava les venes, des del cap fins al mínim troç de pell que sota una ungla del peu pugui amagar-se. Tenia por...

Sentírem com es deturava un cotxe davant la porta de la casa. L'esglai per poc no em fa cridar. La porta del cotxe es tancà. Passes pujaven l'escala, la forta petjada ressonava arreu de l'edifici: per la força que les produïa havia de tractar-se d'un home. La fressa es deturà. La sang em colpia més fort encara les venes i el nou silenci em deturà la respiració. De cop i volta un timbre xisclà al pis d'abaix. Esperava sentir la remor de les veus al demanar on vivia jo. Rialles de dona i el soroll d'una porta al tancar-se. No anava per mí.

Vindrien avui o potser demà? L'espera era més insuportable que la certesa del que passaria després. Ara sentia l'excitació del teu cos, i com el teu alè colpejava la meua cara amb més força i irregularitat que abans. Sortiren cadenes de gemecs ofegats del teu pit en els moments en que la fusió dels nostres cossos fou més intensa. El clímax fou gairebé violent. La separació que temiem es manifestava amb més força que l'amor que estàvem vivint. Tot seguit, la distensió, el relax...

Sentíem ara com es deturava un nou cotxe. Les portes foren tancades amb força, amb violència quasi. Eren ells. Pujàren l'escala corrent. Em sorprengué que no dubtessin en el replanet. De cop, el timbre, el nostre timbre. Vaig sentir, a l'altre costat de la porta, un respirar ràpid i profund; denotava cansament i satisfacció alhora.

Al obrir la porta vaig posar els braços paral·lels a l'alçada de l'estómac. Volia estalviar velles fòrmules que no m'eren necessàries: sabia a la perfecció a què venien, on em portaven i com em tractarien. No sabia mai el per què.

Baixàrem l'escala amb pressa d'anar enlloc. Al passar la porta del carrer em vaig girar. Fou inútil: la finestra estava entelada. Em vaig pujar el coll de l'abric i s'obrí la porta del cotxe.

Al carrer, la mainada jugava xisclant. Vaig sentir el xiulet del tren entrant a l'estació veïna.

A fora, feia fred...

-----PAU XALOC-----